

Phần 15

Chương 43

Từ Chối

“**Đ**ại tỷ tỷ cũng ở đây, lễ vật các người tặng cho nàng đâu?”

“Cho nàng?” Về mặt Úy Minh Châu như gặp quỷ, Vân Phượng Kiều vẫn là thu lại bót, chỉ là về mặt có chút mờ mịt.

Đáy mắt Úy lão phu nhân xẹt qua ánh sáng u ám, chợt cười ha ha nói: “Có, đều có. Thương ma ma, đi lấy đồ cho Đại tiểu thư.”

“Vâng” Thương ma ma đưa hộp gấm cho Úy lão phu nhân: “Đây là của Nhi tiểu thư, nô tỳ đi lấy cho Đại tiểu thư.”

“Đi thôi.” Úy lão phu nhân phát tay.

Vân Phượng Kiều vô cùng biết nhìn mặt gửi lời, thấy lão phu nhân như thế, cũng hí mắt cười nói: “Trong ngày thường, Đại tỷ tỷ không dễ dàng ra ngoài. Muội muội ta vốn tính một lát nữa đưa lễ vật qua đây.”

Nói xong, dùng cùi chỏ chọc Úy Minh Châu.

Úy Minh Châu không phục lắm, thứ tốt đều cho Úy Tuệ thì cũng thôi đi, dựa vào cái gì ngay cả kẻ gốc Úy Như Tuyết này cũng phải cao hơn nàng một cái đầu chứ? Nàng làm mặt lạnh không lên tiếng.

Khóe mắt Úy lão phu nhân liếc nàng một cái, cực kì không vui, thầm nghĩ đây là một kẻ không có tiền đồ, tương lai cũng không làm được chuyện lớn.

“Đến đây, Tuệ Nhi, nhìn xem tổ mẫu mang cho con cái gì nè?”

Ngay trước mặt Úy Tuệ, Úy lão phu nhân mở hộp gấm ra, lại cẩn thận mở vải tơ màu vàng sáng bao bên ngoài ra, lộ ra một góc ngọc Kỳ Lân.

Ngọc Kỳ Lân này toàn thân màu đỏ, óng ánh trong suốt, giống như có tơ máu đang chảy khắp thân thể.

“Huyết ngọc?” Úy Tuệ vô cùng kinh ngạc, ngay cả thường thấy thứ tốt như Úy Như Tuyết cũng mở to hai mắt.

Ngọc tốt thì cũng thôi, nhưng mà, huyết ngọc... Lại còn là một miếng huyết ngọc Kỳ Lân hoàn chỉnh được điêu khắc tinh xảo như vậy.

Đột nhiên nàng tò mò, làm thế nào mà Úy lão phu nhân có thể tìm được thứ này? Mà còn không chút do dự đưa cho Úy Tuệ.

“Ừ.” Úy lão phu nhân có chút kinh ngạc nàng vậy mà lại nhận biết, thỏa mãn gật đầu: “Tuệ Nhi của ta thật biết phân biệt hàng tốt xấu.”

Phân biệt hàng tốt xấu có ích cái rắm, nghe nói huyết ngọc này đều lấy ra từ trong đồng xác chết thối rửa, bà ta đưa cái này cho mình làm gì? Úy Tuệ nhìn thứ này đột nhiên có chút sợ hãi.

“Tổ mẫu, người muốn đưa thứ này cho con sao?” Đầu Úy Tuệ ngả về sau, gần như tựa vào trên vai Úy Như Tuyết.

Úy Như Tuyết không cử động, chỉ nhìn chằm chằm thứ trong hộp gấm, thứ này thật sự rất khó có được, nhưng khi lão phu nhân tháo vải tơ màu vàng ra, đặt khối huyết ngọc Kỳ Lân có kích cỡ to bằng bàn tay ở trong lòng bàn tay thì trong mắt Úy Như Tuyết bắn ra ánh sáng lạnh, nàng nhạy cảm phát hiện manh mối, chỉ là im lặng không nói.

Úy lão phu nhân thấy Úy Tuệ giống như không muốn, như chê nàng không hiểu chuyện liếc nàng một cái: “Hài tử ngọc, con cũng biết đây chính là bảo vật bao nhiêu người mơ ước.”

“Bảo vật?” Được rồi, đúng là bảo vật vô giá đấy.

Nếu không thì lấy thôi.

Úy Tuệ động lòng, bản năng quay đầu chớp mắt với Úy Như Tuyết, nghĩ thầm, bảo vật tới tay không lấy thì quá đáng tiếc, huống chi, nàng không dám dùng, nói không chừng tương lai có thể bán lại cho người khác, cũng có thể kiếm không ít.

Hì hì, đến lúc đó, thoát khỏi Úy gia, có thể cùng Thượng Quan huynh sống những ngày vui vẻ hạnh phúc rồi.

Dĩ nhiên, nếu như tỷ tỷ đệ đệ còn có Công chúa mẫu thân bằng lòng, nàng không ngại cả nhà ở chung một chỗ, ha ha, càng náo nhiệt.

Nàng nghĩ đến khiến trong mắt đều vui đến nở hoa, nào biết Úy Như Tuyết lại hiện lên vẻ tàn khốc.

“Không cần?” Úy Tuệ dùng khẩu ngữ hỏi.

Úy Như Tuyết khẽ nháy mắt.

A! Trong lòng Úy Tuệ kêu rên, bỏ qua việc thứ đó lấy từ đồng xác chết ra, huyết Kỳ Lân này rất chọc người hiểm lạ đấy.

Chỉ là, cho rằng sát thủ tỷ tỷ sẽ không hại mình, Úy Tuệ vẫn nhẫn nhịn, quay đầu lại cười nói với úy lão phu nhân: “Đã là bảo vật, tổ mẫu nên giữ lại, cho cháu gái cũng không sợ bị làm hỏng sao.”

“Thứ cho con bị làm hỏng còn ít sao? Hiện tại ở trước mặt ta nói những lời này.” Úy lão phu nhân cung chiu cười nhạo nàng: “Con chỉ cần nói con thích hay không, thích thì mau cầm đi. Con không biết chứ, đoạn đường này, hai tỷ muội kia muốn nhìn thử, ta đều không cho.”

Thật sao? Trong lòng Úy Tuệ càng thêm hoài nghi, Vân Phượng Kiều là ngoại tôn nữ thì coi như xong, suy cho cùng cũng là người khác họ, thế nhưng

Úy Minh Châu là tôn nữ ruột của lão thái thái, cũng chính là, lão thái thái là mẹ ruột của phụ thân Úy Minh Châu.

Bà thật sự có thể không phân biệt trong ngoài thân sơ sao?

Lại nói, lấy việc tốt quá hóa dở, chuyện làm quá mức chặt chẽ, ngược lại gây ra nghi ngờ.

Dù sao, Úy Tuệ cũng không tin trong thiên hạ thật sự có người như vậy, giống như hiện đại, mặc dù bà ngoại đối xử với nàng rất tốt, nhưng là, đó là dưới tình huống anh họ không có ở đó, nếu có anh họ ở đó thì nàng cũng chỉ có thể đứng sang một bên mà hóng gió.

Lẳng lẳng nhìn chằm chằm huyết Kỳ Lân kia một lúc lâu, khi Úy lão phu nhân nghĩ nàng đã cắn câu, hài lòng nhếch môi, phủ vải tơ lên, chuẩn bị để cho Thọ Nhi cất kỹ.

Không ngờ Úy Tuệ lại nhẹ nhàng lắc đầu, nói một câu: “Không cần.”

“Ồ.” Tay Úy lão phu nhân run lên, thiếu chút nữa làm rơi hộp gấm xuống: “Con nói cái gì?”

“Tôn nữ nói không cần.” Lưu luyện thu hồi tầm mắt, Úy Tuệ ngẩng đầu nhìn vào mắt Úy lão phu nhân, lại nhảy bèn bắt được đáy mắt của bà có sự bối rối và tàn nhẫn, lúc này trái tim run lên, cho rằng sát thủ tử tử làm rất đúng.

“Tổ mẫu, trước kia là trước kia, hiện giờ tôn nữ đã lớn. Sẽ không nào loạn giống như trước nữa. Huống chi, vạn vật đều có linh khí, đang rất tốt mà bị người làm hỏng thì không tốt lắm?”

“Con?” Úy lão phu nhân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của nàng, tạm thời nói không ra lời.

Thay đổi, thay đổi quá nhiều, nếu không phải vẫn là bộ dáng đó, bà thật nghi ngờ có phải có người âm thầm trá đổi Úy Tuệ hay không?

Úy cười hì hì, giúp cất kỹ Ngọc Kỳ Lân: “Tổ mẫu, đồ tốt như vậy, đặt ở chỗ của người mới không phụ sự tồn tại của nó. Người cất thật kỹ. Phóng tầm mắt nhìn, Úy gia chúng ta trừ tổ mẫu ra, ai cũng không xứng có đồ tốt như vậy.”

Rõ ràng là lời khen ngợi, nhưng Úy lão phu nhân nghe cảm thấy rất chói tai, nếu như ngọc Kỳ Lân này là thật, cũng...

Úy Minh Châu thấy Úy Tuệ không cần, lúc này trong lòng nở hoa, lập tức giúp đỡ khuyên nhủ: “Tổ mẫu, Nhị tử tử nói không cần, người hãy giữ lấy, cần thận đừng để rơi.”

Nói xong, nàng còn muốn tiến lên cầm hộp gấm.

Nói thật ra, nàng chỉ nhìn thấy Kỳ Lân này một lần, nương nói đó là một vật trân quý, có thể có linh khí, người bình thường rất khó có được, ai ngờ được, thế nhưng bà già sắp chết này không nói hai lời đưa cho Úy Tuệ, quá đáng giận,

cũng may, bao cở Úy Tuệ này không biết phân biệt tốt xấu, thế nhưng không cần, thật tốt quá.

Chỉ cần đặt ở chỗ lão thái thái vậy tương lai nàng có cơ hội lấy được, chiếm thành của mình.

“Đúng vậy, tổ mẫu, mau cất kỹ, vật này nên cầm nhẹ để nhẹ, không cần thận va chạm bị hỏng, như vậy thật đúng là nghiệp chướng.” Úy Tuệ cũng nhân cơ hội khuyên.

Khuôn mặt từ ái của Úy lão phu nhân cứng đờ trong chốc lát, cười càng thêm miễn cưỡng, thậm chí còn mang theo tàn nhẫn: “A, a, đều là tôn nữ ngoan của ta, biết nghĩ tới tổ mẫu rồi.”

“Đúng vậy.” Úy Tuệ cười càng thêm rục rĩ, phía dưới, bàn tay nhỏ không an phận nhéo nhẹ vào lòng bàn tay của Úy Như Tuyết, nghiêng đầu nở nụ cười đắc ý với nàng.

Úy Như Tuyết cong môi, khẽ nhướng đôi mày thanh tú.

Nhưng đợi thật lâu mà Thương ma ma cũng không thấy trở lại, xem ra nói cho Úy Như Tuyết lễ vật thuần túy là nói dối.

Cũng may, Úy Như Tuyết cũng không thèm đề ý mấy thứ này, Úy Tuệ cũng có thứ tốt là minh châu và bức thêu, nghĩ lại giờ ở bên cạnh lão thái thái rất không có ý nghĩa nên vội vàng cáo từ.

“Tổ mẫu, người đi đường vất vả mệt nhọc, không bằng về phòng nghỉ ngơi trước, lúc khác Tuệ Nhi sẽ đi qua thỉnh an người.”

“Con gấp như vậy là muốn đi ra ngoài sao?” Úy lão phu nhân nhìn nàng sốt ruột đứng lên, cười bất đắc dĩ.

“Đi gặp Thái tử ca ca sao?” Úy Minh Châu sốt ruột khó nén thốt lên, ánh mắt của Vân Phụng Kiều bên cạnh nàng cũng lóe sáng, khuôn mặt bé nhỏ đỏ bừng.

Dù sao Úy Tuệ cũng không phải là tiêu cô nương mười mấy tuổi, nàng có linh hồn hiện đại hai mươi lăm tuổi, lúc này nhìn thấu tâm tư hai tiểu cô nương này, cười ranh mãnh, trả lời: “Thời gian không sớm rồi, nán lại nơi này rất lâu rồi, còn chưa có đi thỉnh an nương con nữa.”

Nói xong, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nàng kéo cánh tay của Úy Như Tuyết, hai tỷ muội thân thân thiết thiết bỏ đi.

Chương 44

Khinh Bỉ

Vừa ra ngoài, Úy Tuệ lập tức kéo Úy Như Tuyết hỏi: “Ngọc Kỳ Lân đó thật tốt, sao không cho ta lấy?”

“Giả.” Úy Như Tuyết liếc nàng một cái.

“Hả?” Úy Tuệ trừng to mắt: “Sao lại như vậy?”

Lão bà kia lại cho nàng một món đồ giả? Chẳng lẽ không sợ nàng phát hiện? Hay là lão bà kia không biết phân biệt thiệt giả, bị người lừa?

“Thật sự bỏ được cho người?” Dù chỉ ở lại một lát, Úy Như Tuyết cũng nhạy bén cảm giác Úy lão phu nhân cũng không đối xử tốt với Úy Tuệ như lời đồn.

Trưởng bối từ ái với vẫn bối, mặc dù Úy Như Tuyết chưa thể nghiệm qua, nhưng nàng không phải kẻ ngốc, cung chiêu và từ ái hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Cái gọi là, cung con như giết con, hưởng chi, Úy lão phu nhân hoàn toàn không phải cung chiêu Úy Tuệ đơn giản như vậy.

Không duyên không cớ cho nàng đồ tốt như vậy, chẳng lẽ không sợ người tôn nữ này rước lấy tai họa sao?

Úy Tuệ bĩu môi: “Đúng vậy, tốt với ta như vậy?” Trừ phi là bôi độc.

“Được rồi, ta còn có việc, người không phải muốn đi thỉnh an nương người sao? Đi thôi.” Úy Như Tuyết quen lạnh lùng, biết nha đầu này biết được người khác cho nàng hàng giả, kế tiếp sợ là oán giận lắm nhãi, nàng mới không thèm khuyên giải an ủi, chỉ muốn tránh trước, để bên tai yên tĩnh.

“A.” Hiếm thấy, lần này Úy Tuệ cũng không kiên quyết kéo nàng, thấy nàng đi, mình cũng mang theo hai tỷ muội Thọ Đào, cùng tới chỗ Công chúa Minh Ca.

Chủ tớ ba người đi không bao xa, đụng phải đoàn người đi tới, Úy Tuệ không nhận ra, cũng may có Thọ Nhi nhắc nhở.

“Thỉnh an Nhị lão gia Nhị phu nhân.” Đợi người tới gần, hai người Thọ Đào thỉnh an.

Nam tử trung niên có hình dáng gầy yếu giống như có bệnh, chính là Nhị thúc Úy Thiên Minh của Úy Tuệ, hẩn nhẹ nhàng gật đầu với hai nha đầu: “Đứng lên đi.”

Sau đó, ánh mắt sâu như giếng cạn nhìn về phía Úy Tuệ, nghi ngờ hỏi: “Tuệ Nhi gặp qua tổ mẫu của con rồi hả?”

“Ừ.” Úy Tuệ cong môi, ngoan ngoãn hành lễ với hẩn, cười nói: “Nhị thúc tốt.”

Úy Thiên Minh hơi sững sờ, phụ nhân xinh đẹp bên cạnh hẩn, chính là Nhị thẩm Nghiêm thị của Úy Tuệ, gương môi cười: “A, nhiều ngày không gặp, Tuệ Nhi biết lễ phép rồi.”

Sặc, đây là nói trước kia nàng không biết lễ phép? Úy Tuệ lờ nàng ta, bản năng không có nhiều hảo cảm với Nhị thẩm có dung mạo xinh đẹp, ánh mắt phức tạp này.

Trái lại, Nhị thúc tiều tụy vì bệnh này lại làm cho nàng cảm thấy khá thân thiết.

“Ừ, con vừa rời khỏi chỗ tổ mẫu. Muốn tới chỗ nương, nghe nói thân thể của mẹ không tốt, tới xem thử.”

Trong mắt Úy Thiên Minh có sự kinh ngạc, nhưng cũng không rõ ràng, ngay ngắn một lúc mới gật đầu: “Cần phải vậy, đi thôi.”

“Nhị thúc, hẹn gặp lại.” Úy Tuệ cười phát tay với Úy Thiên Minh, dẫn hai nha hoàn rời đi.

Úy Thiên Minh xoay người, nhìn chăm chăm bóng lưng vui vẻ của nàng, chỉ cảm thấy ngây thơ hồn nhiên, tốt hơn so với quá khứ, trong mắt không tự chủ xuất hiện sự dịu dàng.

Nghiêm thị nhìn chăm chăm phu quân bên cạnh, ý cười nơi đáy mắt đã sớm đông lạnh: “Hừ, thấy người nhìn đến nuốn rớt tròng mắt ra ngoài. Châu nhi Long nhi của ta, chưa từng gặp qua người như vậy, chẳng lẽ nàng ta là cốt nhục của người?”

“Khốn kiếp.” Bị một câu cuối cùng của nàng chọc giận, Úy Thiên Minh ho khan dữ dội, sắc mặt càng thêm kém.

“Hừ.” Nghiêm thị chán ghét lướt mắt nhìn hẳn, lập tức vịn nha hoàn rời đi, chỉ chừa lại một mình Úy Thiên Minh ho khan hồi lâu.

Lúc này, Úy Tuệ tới chỗ Công chúa Minh Ca, còn chưa vào cửa, chỉ nghe thấy bên trong có tiếng đồ vật bị ném bễ, còn pha lẫn tiếng quát bắt mẫn của nam nhân.

“Ta thấy người không phải thật tốt sao, bệnh? Bị bệnh còn có thể đánh đàn? Còn có thể đọc sách?”

“Đại lão gia, mấy ngày nay con đau thắt cơ tim của phu nhân lại tái phát, ăn không vô ngủ không được, đánh đàn đọc sách cũng là vì muốn thư giãn một chút, nếu không thì thật không có biện pháp.” Trương ma ma thận trọng giải thích.

“Đau thắt cơ tim? Bà hỏi nàng ta thử xem vì sao tim lại đau? Hay là trong lòng nàng hoàn toàn không muốn gặp ai, lúc này mới cả ngày giả bộ bệnh, trốn ở trong phòng.” Nam nhân lớn tiếng gầm thét, Úy Tuệ nhìn thấy nha đầu vội vàng chạy ra ngoài trốn dưới mái hiên, lại nghe tiếp.

Úy Tuệ cau chặt mày, kêu hai người Thọ Đào ngừng lại, một mình từ từ đi vào trong nhà.

Phía sau tiếng gầm gừ của nam nhân, cuối cùng nàng nghe được giọng nói của Công chúa mẫu thân.

“Úy Thiên Phong, ở nơi này của ta đùa bỡn tỏ ra uy phong đủ rồi thì đi đi.” Lạnh lùng, cao quý, như băng như tuyết, có một loại tính tình lạnh nhạt không sợ người khác hiếp bức (uy hiếp áp bức).

Úy Tuệ thả đôi mày đang cau chặt ra, khoe môi không tự giác giương lên nụ cười, đã nói tính tình Công chúa mẫu thân cao ngạo thanh lãnh (trong trẻo mà lạnh lùng), người bình thường không có biện pháp với nàng.

Người càng nôn nóng, nàng càng thanh lãnh, đến cuối cùng giống như đập mạnh một quyền vào trong miệng bông.

Nhìn đi, trong phòng im ắng không tiếng động, nàng đều có thể tưởng tượng ra, phụ thân tiện nghi bị Công chúa mẫu thân nói những lời này có cảm giác buồn bực muốn làm thịt người, lại không tìm thấy dao hoặc là không thể xuống tay.

Hắc hắc.

Âm thầm cười hai tiếng, Úy Tuệ vén rèm vào phòng.

Vừa tiến vào đã nhìn thấy, Công chúa mẫu thân ngồi ngay ngắn trước cỗ cầm bên cạnh cửa sổ, một bàn tay vẫn còn nhẹ nhàng đặt trên dây đàn.

Mà sau lưng nàng chính là phụ thân tiện nghi chưa từng gặp mặt Úy Thiên Phong.

“Phụ thân, cha đã về.” Úy Tuệ cô ý vui mừng chạy vào, mềm mại kêu, khi chạy tới phát hiện mảnh sứ vỡ trên mặt đất thì sững sốt: “Sao lại như vậy?”

Úy Thiên Phong quay đầu, thấy khuê nữ ruột, sắc mặt tức giận ngọt ngọt khẽ chuyển biến tốt lên.

“Tuệ Nhi, sao con lại tới đây? Không đi gặp tổ mẫu con sao?”

“Gặp rồi.” Úy Tuệ nhảy qua mấy mảnh vụn kia, lao thẳng tới trong lòng Úy Thiên Phong, làm nũng nói: “Nhưng mà con cũng nhớ phụ thân nha.”

Một câu nói khiến Úy Thiên Phong mềm lòng ngay lập tức, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng giống như đúc Công chúa Minh Ca lúc còn trẻ, trong lòng hấn đau xót chua chát khó nhin, đã từng, Công chúa Minh Ca cũng giống như nàng, ngây thơ, đơn thuần, đáng yêu khiến cho người ta nâng niu trong lòng bàn tay sợ tan.

Cũng không biết từ khi nào thì nàng thay đổi, thay đổi không thích cười, không thích nói chuyện, thậm chí...

Nghĩ đến nhiều năm như vậy, nữ nhân này cũng không cho hấn chạm vào, trong lòng Úy Thiên Phong không nén được giận, biết Úy Tuệ là thịt trong tim của Công chúa Minh Ca, hấn không để cho mẹ con các nàng sống chung với nhau, lôi kéo Úy Tuệ đi ra ngoài.

“Đi, nương con bị bệnh, phụ thân dẫn con đến chỗ của tổ mẫu con.”

“Phụ thân.” Chú ý tới bóng lưng cứng đờ của Công chúa mẫu thân, Úy Tuệ túm chặt tay Úy Thiên Phong, sắc giọng: “Phụ thân, không phải con vừa mới nói, mới từ chỗ tổ mẫu qua đây sao, lúc này lại qua đó làm gì? Hơn nữa, nương con bị bệnh, con càng phải ở lại chăm sóc cho nàng mới đúng.”

Dứt lời, chỉ thấy ngón tay đặt trên dây đàn của Công chúa Minh Ca hơi run rẩy, nhưng nàng càng mím chặt môi hơn nữa.

Một bên, Trương ma ma vui mừng nhìn Úy Tuệ, Nhị tiểu thư trưởng thành, thật sự trưởng thành rồi.

Úy Thiên Phong ngạc nhiên: “Con nói là, con phải ở lại chăm sóc nàng?”

“Nàng cái gì? Nàng là lão bà của cha, là mẹ ruột của con. Nhìn cha nói giống như người ngoài vậy.” Úy Tuệ bất mãn, thật muốn gõ gõ cái đầu của phụ thân tiện nghi này, lớn tiếng nói cho hắn biết, vợ con là người thân, tổ mẫu kia chỉ là mẹ kế của người, có quan hệ cái rắm nào với người?

Úy Thiên Phong kinh ngạc nói không ra lời.

Úy Tuệ thấy hắn như thế, nói tiếp: “Không chỉ có con, phụ thân, cha cũng nên ở lại. Nữ nhân của cha bị bệnh, cha không chăm sóc lại còn không ở lại, đây cũng không phải là một người nam nhân nên làm. Cha dám đi, con sẽ khinh bỉ cha.”

Chương 45

Hả Giận

“**K**hinh bỉ vi phụ?” Úy Thiên Phong không hiểu ý, nhưng nhìn nét mặt Úy Tuệ, dĩ nhiên cũng biết không phải từ gì tốt.

Úy Tuệ thấy hắn không hiểu, giải thích rõ ràng: “Chính là xem thường, biết không? Phụ thân, ngay cả nữ nhân của mình cũng không thể chăm sóc, chính là khiến cho người khác xem thường.”

Giọng điệu nói chuyện của nàng ngang ngược trước sau như một, nhưng lần đầu tiên không có khiến mọi người chán ghét.

Trái lại, Công chúa Minh Ca và Trương ma ma nghe được lời này, đều không khỏi nhìn về phía Úy Tuệ, trong đôi mắt trừ bỏ vui mừng, còn có một vẻ cảm động khác.

Một người nam nhân, nếu như ngay cả nữ nhân của mình cũng không chăm sóc được, chính là khiến cho người khác xem thường.

Lời này, vẫn là lần đầu tiên các nàng nghe được, nhưng đều là những nỗi đau trong lòng.

Nếu không phải chủ tử ở đây, Trương ma ma gần như muốn vỗ tay khen hay rồi.

Những năm nay, trong miệng Đại lão gia nói rất hay, Công chúa là người ở trong lòng hắn, nhưng trên thực tế, hắn đã làm được những gì với Công chúa?

Vì tác thành hiếu đạo của hấn, Nhị tiểu thư vừa sinh ra đã bị ôm đến chỗ Úy lão phu nhân để nuôi dạy.

Về sau, tiểu thiếu gia sinh non, Úy lão phu nhân lấy lý do Công chúa ốm yếu, lại muốn ôm đi, Công chúa không tiếc lấy mạng ra uy hiếp, mới đổi lấy hài tử ruột được ở lại bên cạnh mình.

Nhưng sau đó thì sao, vốn là tiểu thiếu gia hoạt bát đáng yêu, vì sao thành bộ dáng hiện tại chứ?

Trong lòng mọi người đều nghi ngờ, nhưng vì sao không tra xét? Có lẽ, kết quả cuối cùng sẽ làm tổn thương đến tình cảm mẹ con của bọn họ?

Điều này cũng thôi.

Hai hài tử ruột thịt, một luôn làm trái ý mình, coi mình như kẻ thù, một nhát gan tự bết, thấy không chịu nói chuyện, nếu không phải nhờ Thượng Quan quản gia, mạng của hài tử kia đã sớm không còn.

Có thể coi là như vậy, người Úy gia còn cho rằng tất cả đều là lỗi của Công chúa, trước mặt không nói, sau lưng lại truyền ra Công chúa là một người không may mắn, khác người, khác tàn nhẫn nhất là hài tử ruột của nàng.

Bởi vì hài tử thân thiết với nàng nhất.

Đây những lời đồn độc ác, thử hỏi trên đời này có người mẫu thân nào có thể chịu được chính mình hại con ruột của mình chứ.

Về sau Công chúa tâm tàn ý lạnh, Nhị tiểu thư không cần mình trông nom, tiểu thiếu gia dứt khoát giao cho Thượng Quan quản gia nuôi nấng, lại có, đã từng nhặt được Đại thiếu gia, cũng cố ý xa lánh.

Ai, đối với những thứ này, Đại lão gia đã từng quan tâm tới chưa? Hỏi tới chưa? Đã từng điều tra lời đồn này vì sao mà có chưa?

Không có, cái gì Đại lão gia cũng không làm, hấn chỉ trách Công chúa lạnh nhạt với hấn, xa lánh hấn, lần lượt nổi giận, thậm chí, về sau, dưới sự an bài của Úy lão phu nhân, nạp một người lại một người di nương vào hậu viện.

Ngẫm lại, Trương ma ma lại nhìn Công chúa Minh Ca, trong đôi mắt khô khốc có hơi nước lưu động.

Mấy năm nay, Công chúa khổ cũng chỉ có nô tỳ là bà nhìn ở trong mắt, đau ở trong lòng.

Nhưng hôm nay, những lời này của Nhị tiểu thư cũng xem như làm ấm trái tim lạnh lẽo mấy năm nay của Công chúa.

Thế mà, Úy Thiên Phong nghe nói, nhưng không có sắc mặt hòa nhã, hấn không hiểu vì sao đột nhiên Úy Tuệ lại nói chuyện dùm Tiêu Minh Ca.

Nhưng trong mắt hấn Úy Tuệ là một hài tử, hơn nữa, nàng luôn luôn ngang ngược hung ác thì có thừa, thông minh lanh lợi thì không đủ, hơn nữa há miệng

thì cực kì ngu dốt, cho nên, nhất định là có người ở sau lưng dạy nàng nói những lời này.

Không nhịn được, Úy Thiên Phong quay đầu lại trừng mắt về phía Tiêu Minh Ca, trên gương mặt tuấn tú xuất hiện sự trào phúng, cười lạnh: “Quả nhiên nương nói không sai, chó cắn người thường không sủa. Không ngờ người lại sử dụng loại ám chiêu này, sau lưng xúi giục Tuệ Nhi.”

Công chúa Minh Ca nghe nói, trong phút chốc ánh mắt lạnh như băng, trên khuôn mặt xinh đẹp cũng lộ nụ cười mỉa mai nói: “Lời này, người nên nói cho lão nương có tâm địa tốt của người nghe.”

“Bà cũng không phải là nương của người?” Úy Thiên Phong bất mãn quát lên.

Công chúa Minh Ca ngẩng đỉnh đầu xinh đẹp lên, vẻ mặt cao ngạo, cười lạnh: “Mẫu thân của Bản công chúa, hiện giờ là Thái hậu nương nương trong điện Đức Huyền.”

“Người?” Úy Thiên Phong tức giận nắm chặt quả đấm.

Úy Tuệ buồn bực nhìn, vỗ nhẹ cánh tay Úy Thiên Phong: “Ai, con nói phụ thân, cha làm cái gì vậy? Con chỉ là nói một câu, cha vô duyên vô cớ bắt lỗi nương con làm gì? Còn nữa, ở trong mắt cha con thật sự đàn độn như vậy, không biết nói cái gì, cần người khác tới dạy sao?”

Úy Thiên Phong bị nàng hỏi liên tục, hơi sững sờ: “Tuệ Nhi, không phải con vẫn luôn hận nàng nhất sao?” Lúc hỏi câu này, khóe mắt hấn hung ác nhìn về phía Công chúa Minh Ca.

Nam nhân này...

Đột nhiên Úy Tuệ cực kì chán ghét hấn, tại sao lại có người phụ thân hi vọng nữ nhi của mình hận mẫu thân của nàng chứ?

Ở hiện đại, phụ mẫu nàng đều bộc trực, ngày nào không âm ỉ vài câu, buổi tối đi ngủ đều không thoải mái, nhưng bọn họ vẫn ân ân ái ái như cũ qua mấy chục năm.

Ngày nào đó, nếu nàng ghét bỏ lão mẹ lắm nhãi, hoặc là chống đối mấy câu, nhất định lão cha cho nàng mấy cái cốc đầu, với sức lực của cái thìa xào rau cũng đủ cho nàng đau một lúc lâu.

Nếu nàng ghét bỏ lão cha thô lỗ không tốt, lão mẹ cũng có thể cầm cây chổi, đuổi theo nàng qua mấy con phố.

Nhưng như vậy, nàng không phản cảm, ngược lại cảm thấy thích thú.

Cuộc sống nha, lăn qua lăn lại cũng có chút thú vị.

Nhưng bây giờ cuộc sống ở Úy gia rõ ràng rất không bình thường, nhìn khoe mắt đỏ hoe của Công chúa Minh Ca, còn có gương mặt dữ tợn của Úy Thiên Phong, Trương ma ma sầu khổ không thể tả, trên đất bừa bãi.

Đột nhiên Úy Tuệ nở nụ cười, chỉ là nụ cười có chút lạnh bạc (ngươi lạnh nhạt nhẽo).

“Con cười cái gì?” Úy Thiên Phong bất mãn hỏi, hẳn hi vọng Úy Tuệ có thể gạt đầu, có thể nói theo mình, nói hận, như vậy, nữ nhân kia mới sẽ không dễ chịu.

Nhưng mà hẳn thất vọng rồi, Úy Tuệ đẩy tay của hắn ra, nhìn ánh mắt của hắn, không còn tình cảm ngưỡng mộ ban nãy nữa.

“Đại lão gia, câu hỏi này của ông thật là kỳ lạ, nàng là ai? Nàng là mẹ ruột hoài thai mười tháng, mạo hiểm sinh mạng sinh ra ta đây.” Về mặt khi Úy Tuệ nói chuyên hết sức đau lòng: “Đại lão gia, tổ mẫu bà cũng không phải mẹ ruột của ông, ông còn hiếu thuận như vậy. Huống chi là ta? Trước kia ta còn quá nhỏ không hiểu chuyện, thường chọc mẫu thân tức giận. Hiện tại, ta biết sai rồi. Cũng mặc kệ là lúc trước ta không hiểu chuyện, hay là hiện tại, hoặc là tương lai, ta đều sẽ không hận mẹ ruột của ta. Ta đối với nàng chỉ có cảm kích, chỉ có...”

Phía sau, nàng nghẹn ngào không nói ra được, quay đầu nhìn thoáng qua Công chúa Minh Ca, lúc này nàng giống như cọc gỗ ngồi ngay ngắn trên ghế không nhúc nhích, thế nhưng trên gương mặt xinh đẹp lạnh lẽ không tiếng động chảy xuống hai hàng lệ nóng.

Úy Tuệ nhìn mà lòng chua xót, nhớ lại mấy năm nay nguyên chủ làm không ít chuyện khiến Công chúa mẫu thân đau lòng, không khỏi thở dài, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn bộ dạng kinh ngạc của Úy Thiên Phong, tức giận phát hỏa lên trên người hắn.

“Phụ thân, cha hư hỏng, cha xem cha vừa về đến đã chọc cho nương khóc.” Nói xong, đôi tay Úy Tuệ vung ra ngoài, cào Úy Thiên Phong.

Úy Thiên Phong không đề phòng, trên mặt trên cổ bị nàng cào chảy mấy vệt máu, không khỏi tức giận run người, hét lớn: “Láo xược.”

“Láo xược thì láo xược, cha dám khi dễ nương con, con liền đánh cha.” Úy Tuệ phát cáu giống như sói con, một trận tay cào chân đá vào Úy Thiên Phong, khiến cho nam nhân luôn luôn nho nhã đứng đắn vô cùng thảm hại.

Nhưng mặc kệ hắn quát thế nào, Úy Tuệ cũng nhất định không nghe.

Hắc hắc, dù sao, danh tiếng của nàng vốn không tốt, hoàn toàn không ngại có thêm tội bất hiếu.

Mà loại nam nhân cặn bã này, trước đánh cho hả giận rồi lại nói.